

25.

„Zastav, zastav!“ volám. Dupe na brzdu a překvapeně na mě civí. Rozrážím dveře a vyskakuju na koberec u silnice. Slaný kapky ve vzduchu připomínají oblaka prachu, který se vyvalí, když dupneš na starý tepich. Tisíce žlutobílých květů se vinou od kopců v dáli k oceánu, kam jen dohlídneš, tam se vlní něha.

„Co se stalo?“ vyzvídá a já neříkám nic. Některý okamžiky jsou moc vzácný na odpovědi. Rozbíhám se a nechávám ho za sebou, však on mi odpustí. Že jsem s ním správně, vím, kdykoli se vrhám do luk a vln. Už nenadzvedává obočí, ale koutek. Pořád mě nechápe a pořád mě proto, a ne přesto, miluje, ačkoli hranice mezi tím je tenká.

Že jsme spolu správně, vím i v míň romantických chvílích. Při té poslední jsem řekla: „Dneska musíme do kempu, mám běhavku,“ ale to už není písnička o volnosti, nýbrž o nevolnosti.

Našlapuju opatrně, jsou divoký a křehký. Jako já, napadne mě na okamžik, ale je to kec.

Slogany, co si píšu na sítě, nebo citáty, který si vylepuju na zed, vypoovídají spíš o tom, jaká toužím být, než o tom, jaká doopravdy jsem.

Kruci, jak já bych chtěla být divoká! Kdybych byla průhledná, zářil by můj rock'n'roll v srdci jako lunapark! Jenže já už nejsem průhledná, jsem zabahněná cibule. Roky se snažím doloupat ke svému středu, který je snad ještě čistý, a dost u toho brečím. Taky ostatní u toho brečí, protože když čistíš cibuli, cítí to všichni okolo, ať chceš, nebo ne.

Sedám si na zem a pozoruju kytky. Kdykoli přijde poryv větru, nebojují s ním. Přizpůsobí se. Přežívají tak i silný vichry, který lámou statný stromy. Mezi vyprahlými kameny se táhnou propletený pavučiny jejich kořenů. Hledají úrodný skulinky a čím víc překážek musí zdolat, tím hlouběji se noří. Čím víc překážek musí překonat, tím pevnější jsou. Kdekdo by namítnul: „Vždyť tu ty chuděry živoří! Ve skleníku by jim bylo líp.“ V perfektních podmínkách a pohodlí by

dorostly do dechberoucích velikostí, jen občas by je zahradník zastříhnul, aby držely správný tvar.

A to divoká kytky nesnese. Divoká potřebuje růst jedině podle sebe. Její květy nikdy nebudou obdivovat davy, ale míza uvnitř ní pulzuje v rytmu svobody, a to je její podstata.

Zvedám se a ony se pomalu rovnají zpátky. Tak křehký a nezdolný zároveň.

Poskakuju po pobřeží k dodávce a zastrkávám si jednu žlutou za ucho, třeba lapím aspoň kousek z její nespoutanosti. Tančila bych pak bez rozpaků i na plný ulici. Taky bych sjela po zadku eskalátor a zpívala si nahlas ve frontě.

Nosit divoký kytky ve vlasech je snadný, ale nechat je v sobě kvést? Na to potřebuješ odvahu.